

indtil Datum nærer den Anskuelse, at det var forhaastede Foretagender, som vi derved bleve ledede ind paa. Det er en Anskuelse, som jeg har Lov til at have. Men jeg har tillige en dyb Respekt for, hvad der er Lov, og, mig bitterligt, har jeg aldrig søgt at gaa fra en Forpligtelse, som paalaa enten Regjeringen eller Borgerne ifølge en gjældende Lov, saalænge denne Lov ikke var forandret ad regelmæssig Veie. Derfor maa jeg ogsaa bede ærede Medlemmer være overbeviste om, at naar Regjeringen har stillet sig med Hensyn til den omhandlede Sag, som den for Tiden har gjort, da er det, fordi der har været Grunde — jeg skal strax komme til at udvise dem nærmere — som have forekommet den stærke nok til at bevirke, at man ikke i nærværende Dieblis drev det videre med Jernbaneanlægene, men derimod gav et lille Puslerum i saa Henseende, hvorunder det saa kunde blive taget under Overveelse, hvorledes de i den Anledning nødvendige Midler skulde bringes tilveie. — Da jeg nu saaledes har vedkjendt mig, at jeg holder paa den fulde og ubetingede Udførelse af Loven af 24de April 1868, vil det høie Thing kunne forstaa, at jeg ikke anser det for nødvendigt at gaa dybere ind paa, hvad det ærede Medlem anførte om den nævnte Lovs Karakter af et Kompromis. Jeg skal derfor i saa Henseende kun tillade mig den korte Bemærkning, at naar det ærede Medlem talte om Tro og Love og om, at disse burde overholdes, saa kan jeg vel ikke Andet end være fuldkommen enig med ham deri, men, naar det ærede Medlem dernæst i denne Forbindelse lagde en ganske særlig Vægt paa den i sin Tid fordrrede Erstatning af en Del af Expropriationsudgifterne, saa maa jeg bemærke, at den netop ikke var Andet end en Opfyldelse af Tro og Love, idet Loven af 10de Marts 1861 udtrykkelig havde bestemt, at Halvdelen af Udgifterne ved Expropriationen til Jernbanerne skulde udredes af de Egne, der nøde Godt af Jernbanerne. Denne Forpligtelse havde man dog indtil 1868 ikke villet opfylde, og der var altsaa, siger jeg, et Spørgsmaal om Tro og Love, som man burde have holdt meget fastere ved, end man havde

gjort. Herpaa skal jeg dog ikke nu gaa videre ind, thi det er en Bisag, som vi ikke her behøve at opholde os ved. Hvad der fra Regjeringens Side er blevet gjort gjældende med Hensyn til den heromhandlede Sag, det er, at, dersom vi skulde bygge Jernbaner og bygge dem i Løbet af to Aar til et saadant Beløb, som der her er Tale om, saa er det nødvendigt, at vi først tage under meget alvorlig Overveelse hvorledes vi skulde tilveiebringe de Midler, som ere nødvendige til Bygningen af disse Jernbaner. Naar nu det ærede Medlem, der sidst havde Ordet i saa Henseende udtalte som sin bestemte Anskuelse, at man altid burde tilveiebringe saadanne Jernbaner enten ved Laan eller ved Salg af Aktiver, saa viser dette kun, at det ærede Medlems Indsigt i finansielle Forhold er mindre fuldkommen end hans Indsigt i saa mange andre Ting. Det gaar nemlig ikke an at anvende Statens Midler paa den Maade, at man et, to, tre eller flere Aar, førend man skal bruge visse større Pengebeløb, siger: Jeg vil skaffe dem tilveie paa den Maade; thi hverken det ærede Medlem eller nogen Anden kan vide saaledes forud, hvorvidt det vil blive muligt at skaffe Midlerne tilveie paa den Maade, som man har tænkt sig, eller hvorvidt det ikke ialtfald kun vil blive muligt med meget betydeligt Tab. Derfor indlader ingen forsigtig Finantsbestyrelse sig paa at bestemme Udredelsen af store ekstraordinære Udgifter flere Aar forveien, naar der ikke er saadanne Forhold tilstede, at der er den største Sandsynlighed for, at Dækning vil kunne bringes tilveie. Vor Stilling er nu følgende: Vi kunne forudsæ, at der i de to Finantsaar, der følge paa det nuværende, vil blive temmelig betydelige Udgifter i Forhold til de Indtægter, som ville kunne ventes, forsaavidt Forholdene nu kunne overses. Naar man med nogen Kundskab til vore finansielle Anliggender søger at skue i den nævnte nærmeste Fremtid, vil man derfor let komme til at indse, at det ikke er rimeligt, at det vil blive os muligt ved Hjælp af vore ganske ordinære Indtægter at bestribe de Udgifter, som ville falde. Men naar Forholdene ere saadanne, saa maa man tillige